

Република Србија

УПРАВНИ СУД

9 У 3078/20

Дана 24.12.2021. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Јасмине Минић и Мире Василијевић, чланова већа, са судским саветником Милицом Новаковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, из ..., ..., ..., коју заступа пуномоћник Катарина Милојковић, адвокат из Ниша, Јеронимова бр. 24, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе за јавни дуг, ради поништаја решења бр. 401-9679/2019-001 од 23.12.2019. године, у предмету новчаних средстава - неисплаћене девизне штедње, у нејавној седници већа одржаној 24.12.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбачена је пријава потраживања коју је поднела АА, ..., ..., заведена под бројем 401-9679/2019-001, као неблагоприятна.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 13.02.2020. године и допуњеном поднеском од 15.07.2021. године тужила, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања, неправилно изведеног закључка из тако утврђених чињеница, као и из разлога јер је орган приликом доношења акта по слободној оцени прекорачио границе законског овлашћења. Наводима тужбе истиче да је тужила као стари девизни штедиша у предмету број 401-9679/2019-001, у остављеном року, по јавној објави у 2017. години доставила све тражене доказе у циљу остваривања права на наплату уложених девизних средстава при ББ, на штедном

рачуну/ партији број 1100-35-00094-1. Оспореним решењем, које је тужиљи достављено дана 04.02.2020. године, онемогућено јој је да реализује своја права по основу девизне штедње коју поседује од 1992. године, код матичне банке ВВ, а коју није подигла нити искористила у било ком поступку, укључујући поступак приватизације привредних друштава на подручју Босне и Херцеговине, односно подручју бивше СФРЈ. Код наведеног, сматра да тужени свесно и неоправдано оспорава стечено право на исплату девизне штедње, и стога предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да тужиљи надокнади трошкове управног спора колико буду износили, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази, да је тужиља дана 27.08.2019. године поднела пријаву потраживања, која је евидентирана под бројем 401-9679/2019-001. Даље, из разлога образложења наведеног решења произилази и то да су сви држављани бивших република СФРЈ, који су до 27.04.1992. године девизну штедњу положили код банака са седиштем на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, као и држављани Републике Србије, који су до 27.04.1992. године девизну штедњу положили код филијала банака са седиштем на територији Републике Србије, а које су се налазиле на територијама бивших република СФРЈ позвани од стране Министарства финансија, Управе за јавни дуг Републике Србије, путем позива за пријаву потраживања по основу девизне штедње да пријаве своја потраживања. Јавни позив за пријаву потраживања по основу девизне штедње је објављен дана 23.02.2017. године у дневним листовима бивших република СФРЈ, као и у “Службеном гласнику РС” број 13/17 од 24.02.2017. године, на званичним интернет презентацијама Министарства финансија, Управе за јавни дуг, Агенције за осигурање депозита и Народне банке Србије. Прописан рок за пријаву потраживања је био годину дана од дана објављивања позива у дневним листовима који се дистрибуирају на свакој од територија бивших република СФРЈ, али да је, са жељом да се штедишама омогући подношење уредних пријава са прописаном документацијом, изменама и допунама Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територијама бивших република СФРЈ, тај рок продужен за још годину дана, дакле до 23.02.2019. године, када је истекао рок за пријаву потраживања. Како је подносила пријаве потраживања поднела пријаву дана 27.08.2019. године то је тужени орган,

применом одредбе члана 16. став 2. наведеног закона, а на предлог Комисије за израду предлога о утврђивању права на исплату девизне штедње, донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, након што је утврдио да је пријава неблаговремена јер је поднета по протеклу наведеног законског рока од две године од дана објављивања огласа.

Одредбом члана 16. став 5. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ (“Службени гласник РС”, број 108/16, 113/17, 52/19 и 144/20) прописано је да против акта Управе није допуштена жалба, али се може водити управни спор; док је ставом 6. наведеног члана, прописано да у име Републике Србије управни спор покрене Државно правобранилаштво, а ставом 7. истог члана, да се на поступак утврђивања права на исплату девизне штедње сходно примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак, ако овим законом није другачије уређено.

Одредбом члана 10. став 1. наведеног закона, прописано је да ће ради утврђивања права из члана 9. овог закона, Управа објавити позив за пријаву потраживања по основу девизне штедње у “Службеном гласнику Републике Србије” и у по једном високотиражном дневном листу који се дистрибуира на целој територији бивше републике СФРЈ.

Одредбом члана 11. став 1. истог закона, прописано је да се пријава потраживања може поднети у року од две године од дана објављивања позива у дневном листу који се дистрибуира на целој територији бивше републике СФРЈ из члана 10. став 1. овог закона.

Код напред цитираних одредаба закона и неспорно утврђеног чињеничног стања, Управни суд налази да је правилно одлучио тужени орган када је оспореним решењем на основу члана 16. став 2. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, одбацио пријаву тужиље као неблаговремену, дајући за своју одлуку довољно разлога које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Сагласно наведеном, наводе тужбе да је оспорени акт донет по слободној оцени и да је том приликом тужени прекорачио границе законског овлашћења, суд је оценио као наводе без утицаја на другачију оцену суда о законитости оспореног решења, имајући у виду да се у конкретном случају тужени није упуштао у мериторно одлучивање у овој управној ствари када би евентуално орган, на основу законом датог овлашћења могао да одлучује по слободној оцени, крећући се притом у границама законом датог овлашћења и сагласно циљу због кога је то овлашћење дато, у складу са чланом 5. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16 и 95/18- аутентично тумачење), већ да је у питању искључиво процесна одлука донета након испитивања испуњености услова за поступање по предметном захтеву. Наиме, како се у конкретном случају ради о пријави, која је неспорно, на основу доказа

који се налазе у списима предмета поднета дана 27.08.2019. године, то је имајући у виду изричиту одредбу члана 11. став 2. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, којом је прописано да се по истеку рока из става 1. овог члана губи право на потраживање по основу неисплаћене девизне штедње из члана 1. овог закона, тужени правилно, по оцени Управног суда, одбацио наведену пријаву као неблаговремену.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, Управни суд је донео применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чл. 150., 153. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду успех тужиле у овом спору.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана, 24.12.2021. године, 9 У 3078/20

Записничар
Милица Новаковић,с.р.

Председник већа – судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић